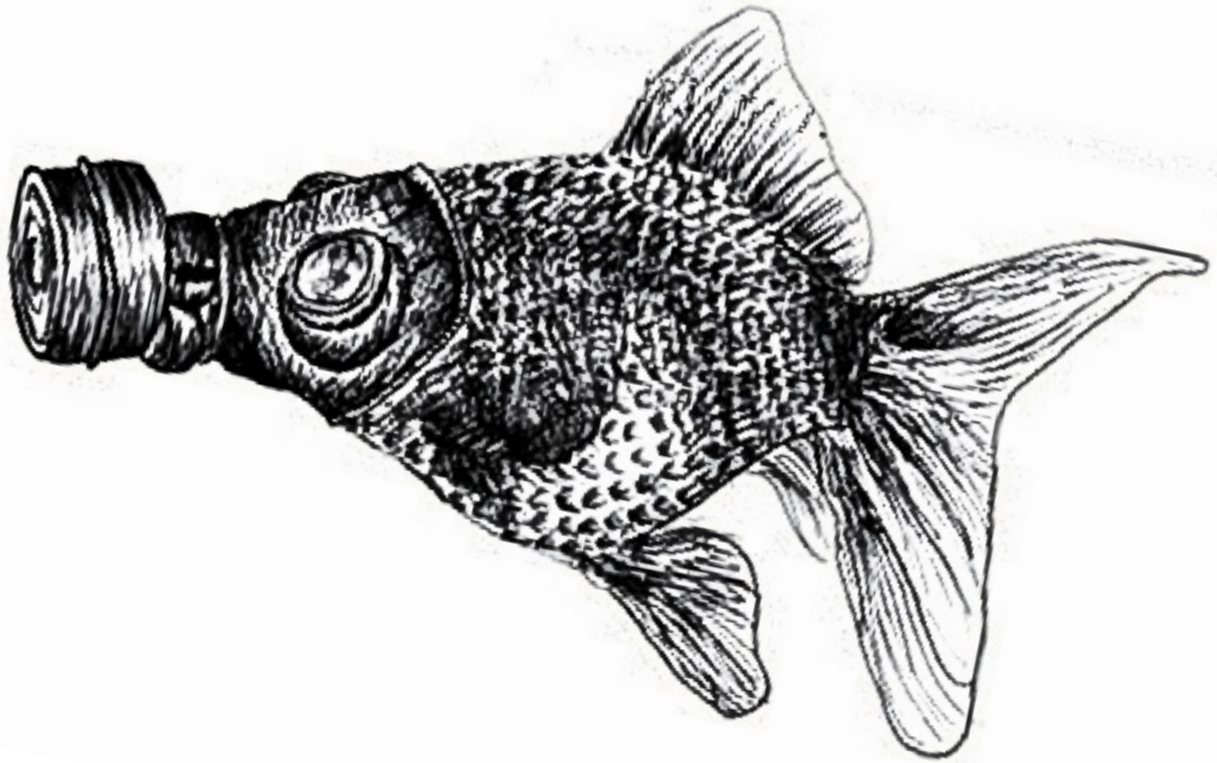

ΣΑΡΩΝΙΚΟΣ

Η ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΧΩΜΑΤΕΡΗ

ΤΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ

10 Σεπτέμβρη 2017, το δεξαμενόπλοιο Αγία Ζώνη II, βυθίζεται στον Σαρωνικό κόλπο. Το πλοίο μετέφερε (κατά τα λεγόμενα του γνωστού λαθρέμπορου πλοιοκτήτη του Κουντούρη) περίπου 2.600 τόνους πετρελαίου. Τα μίντια δημοσιεύουν συγκεχυμένα τις πρώτες ειδήσεις, προφανώς όχι τυχαία, ενώ και από πλευράς κυβέρνησης ακολουθείται το ίδιο μοτίβο. Μιλάνε για περιορισμένη εκροή πετρελαίου. Οι μεγάλες όμως πετρελαιοκηλίδες όσο και η πίσσα που καλύπτει σταδιακά τις ακτές του Σαρωνικού δεν μπορούν να κρυφτούν. Το βυθισμένο δεξαμενόπλοιο ήταν ένα μονοπύθμενο καράβι 45 χρόνων, πρόχειρα επισκευασμένο με μπαλώματα και με 2 ναυτεργάτες αντί για 11, όπως προβλέπεται, στο χειρισμό του. Με τέτοιους όρους το «αστέρι της ελληνικής ναυτιλίας» μπορεί και λάμπει στην κορυφή της παγκόσμιας λίστας... Η βύθισή του γίνεται λίγο αφού είχε φορτώσει το μεγαλύτερο μέρος του φορτίου του από τα ΕΛΠΕ, στα διυλιστήρια Ασπροπύργου. Αρχικά, μιλάνε για 300 τόνους πετρελαίου στη θάλασσα, για να γίνουν στη συνέχεια πολλές παραπάνω εκατοντάδες. Τις επόμενες μέρες η διαχείριση από μιντιακούς και κρατικούς μηχανισμούς γίνεται με πιο «λεπτούς» χειρισμούς. Ένας συρφετός πρώην και νυν υπουργών, δημάρχων, ειδικών, εφοπλιστών-καναλαρχών αρχίζουν να «οικολογίζουν» ασύστολα για να συγκαλύψουν όχι μόνο το «ατύχημα», όπως το ονομάζουν, αλλά συνολικά τις «ευγενείς» πρακτικές της καπιταλιστικής ανάπτυξης (βιομηχανίες, εφοπλιστικό κεφάλαιο, εμπόριο, τουρισμός, διυλιστήρια, αστικά λύματα) που εδώ και δεκαετίες έχουν μετατρέψει

τον Σαρωνικό σε καβούζα. Η κουβέντα στρέφεται πλέον στις διορθωτικές ενέργειες που πρέπει να γίνουν από την πλευρά της πολιτείας όσο και από την εταιρία του καραβιού προκειμένου να απαλειφθεί η ζημιά, τόσο ως εικόνα όσο και ως μνήμη, οπότε αναλώνεται στους μηχανισμούς απορρύπανσης και τις εξειδικευμένες τεχνικές απομάκρυνσης του πετρελαίου, στις ενδεχόμενες αποζημιώσεις που θα λάβουν οι πληγείσες τουριστικές περιοχές, στις «υπεράνθρωπες» προσπάθειες του κρατικού μηχανισμού που καταφέρνουν να «εξαφανίσουν» το πετρέλαιο από τη θάλασσα και μαζί του άλλη μια ιστορία υποβάθμισης του Σαρωνικού και της ζωής των κατοίκων του.

Η βύθιση του δεξαμενόπλοιου δεν ήταν ατύχημα. Αυτό που δεν πρόκειται ποτέ να ειπωθεί είναι ακριβώς αυτό, ότι **ήταν ένα προδιαγεγραμμένο έγκλημα στο όνομα της καπιταλιστικής ανάπτυξης**, αυτής που σκορπίζει μόνο λεηλασία και θάνατο. Πολλές δεκαετίες τώρα ο Σαρωνικός και οι παράκτιες περιοχές του, από το Πέραμα και το Κερασίφι μέχρι την Ελευσίνα και τον Ασπρόπυργο, τη Σαλαμίνα και την Ψυτάλλεια, φέρει τα χαρακτηριστικά μιας ιδιαίτερης γεωγραφίας. Ο Πειραιάς, είναι πλέον ένας διαμετακομιστικός κόμβος-γίγαντας εμπορευμάτων και εκατομμυρίων επιβατών και τουριστών από και προς τις χώρες του εξωτερικού αλλά και προς τα νησιά του Αιγαίου. Προφανώς, η επιβάρυνση του Σαρωνικού από τα εκατοντάδες πλοία κάθε λογής που τον διασχίζουν καθημερινά είναι συστηματική. Τα λύματα και τα πετρελαιοειδή που εγκαταλείπουν τα καράβια κατά τη διέλευσή τους αποτελούν κύρια αίτια ερημοποίησης του θαλάσσιου περιβάλλοντος και αυτό είναι καθημερινό «ατύχημα». Παράλληλα, εκατοντάδες δεξαμενόπλοια φορτώνουν και ξεφορτώνουν πετρέλαιο και διάφορα παράγωγά του και τα «ατυχήματα» κατά τη μεταφορά είναι αναρίθμητα. Διαβάζοντας κανείς ακόμα και έρευνες από πανεπιστημιακούς κύκλους που τρέφονται από τη ναυτιλία μπορεί να δει ότι οι διαρροές πετρελαίου (από σπάζιμο π.χ. μάνικας στη μεταφόρτωση) αποτελούν σταθερή πηγή ρύπανσης του Σαρωνικού, ενώ γίνεται εύκολα αντιληπτό το μέγεθος της ατμοσφαιρικής ρύπανσης από τις καμινάδες των διυλιστηρίων και ακόμη πιο πέρα η επιβάρυνση του υδροφόρου ορίζοντα στις περιοχές της Ελευσίνας και του Ασπρόπυργου από τα απόβλητά τους. Μέρος της ίδιας ιστορίας και η Ψυτάλλεια, όπου υπερχειλίζουν τα λύματα των καταναλωτών του λεκανοπεδίου της Αττικής που προορίζονται για δευτερογενή επεξεργασία.

Η ρύπανση στο Σαρωνικό δεν «ανακαλύφθηκε» με τη βύθιση του δεξαμενόπλοιου Αγία Ζώνη II. Το τελευταίο γεγονός είναι αιχμηρή έκφραση αυτής της καθημερινής ιστορίας υποβάθμισης των περιοχών, πλήρους απαξίωσης της ζωής των κατοίκων και ωμής επιβολής του ρυπογόνου πολιτισμού πάνω σε κάθε έκφανση της ύπαρξής τους. Ειδικά οι περιοχές από το Πέραμα μέχρι και την Ελευσίνα είναι ταξικά προσδιορισμένες, με τους κατοίκους, στη βάση της ταξικής πυραμίδας, να έχουν αποδεχτεί και ενσωματώσει αυτή τη συνθήκη υπό τον εκβιασμό που λέει ότι για να επιβιώσεις θα πρέπει να δουλέψεις στο ρυπογόνο και καρκινογόνο περιβάλλον των διυλιστηρίων και των ναυπηγοεπισκευαστικών ζωνών. Το τελευταίο γεγονός και η διαχείρισή του έρχεται να υπογραμμίσει την κανονικοποίηση αυτής της μη αντιστρεψιμότητας, τη χωρίς επιστροφή άλωση του χώρου, γης, αέρα και θάλασσας από τις καπιταλιστικές δραστηριότητες.

Όλα επιτρέπονται στο όνομα της ανάπτυξης, αυτού του κυριαρχικού προτάγματος στο οποίο καλούμαστε να συστρατευτούμε. Τα αναπτυξιακά έργα όμως δεν είναι παρά η υλοποίηση των καπιταλιστικών σχεδίων, υλική υπόσταση των κυριαρχικών επιβολών. Ιδιαίτερα τα τελευταία χρόνια, σε κρισιακό περιβάλλον και με την εγκαθίδρυση της μόνιμης πλέον συνθήκης έκτακτης ανάγκης, διακρίνεται μια επίταση των αναπτυξιακών σχεδίων, μια εκ νέου νομιμοποίησή τους στο όνομα της «σωτηρίας της εθνικής οικονομίας», κάτι που συνοδεύεται με επιτάχυνση στις διαδικασίες υλοποίησης. Στην περιοχή του Σαρωνικού είναι εμφανής αυτή η εντατικοποίηση. Με την πώληση του ΟΛΠ στην COSCO δημιουργείται μια ειδική οικονομική ζώνη στην περιοχή, με ειδικές εργασιακές συνθήκες (ήδη η υπουργός εργασίας ετοιμάζει νομοθετική

τροπολογία για τη λειτουργία των σύγχρονων γαλέρων). Η διαμετακομιστική «ικανότητα» του Πειραιά αυξάνεται: η COSCO αύξησε τη χωρητικότητα του λιμανιού σε 5,5 εκ. εμπορευματοκιβώτια, ενώ πλάι στις τέσσερις ναυπηγοεπισκευαστικές δεξαμενές -η τελευταία επισκευάστηκε πρόσφατα και διαφημίστηκε από το υπουργείο ως «έργο πνοής» για την περιοχή- πρόκειται να φέρει άλλες δύο πλωτές.

Αλλά και οι «εργασίες» στα διυλιστήρια ΕΛΠΕ, συμφερόντων Λάτση και ελληνικού δημοσίου, φαίνεται ότι κερδοφορούν -ο τζίρος της εταιρίας το 2016 ξεπέρασε αυτόν του 2015 και ανήλθε σε 328 εκ. ευρώ. Προφανώς, η αύξηση των κερδών πάει χέρι-χέρι με την ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων, το ξεζούμισμα των εργαζομένων, τα ελλιπή μέτρα ασφαλείας που έχουν ως αποτέλεσμα πολλούς τραυματισμούς και δολοφονικά «ατυχήματα», με πιο πρόσφατο αυτό του Μαΐου 2015 με τον τραυματισμό έξι και το θάνατο τεσσάρων εργατών.

Χρειάζεται να σταθούμε και σε ένα άλλο σημείο. Το εγχώριο εφοπλιστικό κεφάλαιο αποτελεί πυλώνα της καπιταλιστικής ανάπτυξης και καίρει ιδιαίτερης αντιμετώπισης από το ελληνικό κράτος. Πέραν του ότι δεν φορολογούνται τα κέρδη του, έχει επιβάλλει εργασιακό μεσαίωνα, πραγματοποιεί λαθρεμπόριο κάθε είδους, είναι κομμάτι ενός συστήματος διαπλοκής με πολλές μίζες, έχει στην κατοχή του μίντια, ποδοσφαιρικές Α.Ε. και χρησιμοποιεί τους οπαδούς ως μισθοφορικό στρατό (βλ. Μαρινάκης- Μελισσανίδης). Είναι ασείο λοιπόν από πλευράς μιντιακής διαχείρισης, αλλά και κρατικών παραγόντων, να κάνουν σαν να ανακάλυψαν την αμερική με την υπόθεση λαθρεμπορίας στην οποία εμπλεκόταν το Αγία Ζώνη II. Η διαπλοκή και η απομύζηση κέρδους σε όλο της το μεγαλείο.

Το κράτος, με τους μηχανισμούς, τις πολιτικές του και τις νομοθετικές του ρυθμίσεις βρίσκεται διαχρονικά στο πλάι του εφοπλιστικού, πετρελαϊκού, βιομηχανικού κεφαλαίου, είτε υπό αριστερή είτε υπό δεξιά διαχείριση. Η παρούσα μάλιστα κυβέρνηση, αυτό το υβρίδιο σοσιαλδημοκρατίας-ακροδεξιάς φαίνεται να επιτελεί μια καρά το ρόλο της. Από τη μία σπεύδει να κουκουλώσει το μέγεθος της καταστροφής και από την άλλη φέρεται να βρίσκεται στο πλευρό των πληγέντων. Χαρακτηριστικό παράδειγμα της αφοσίωσής της στην κατάπιξη οποιασδήποτε κοινωνικής αναταραχής είναι η διαχείριση της υπόθεσης Eldorado Gold: ενώ η καταστροφή του όρους Κάκαβος είναι προδιαγεγραμμένη, παίζει το χαρτί της «αδιάλλακτης» κυβέρνησης και της τήρησης των νόμων και της τάξης, στέλνοντας την εταιρία σε μια ψευδοδιαδικασία «διαιτησίας», που θα κρίνει αν οι εκχωρήσεις και οι κρατήσεις είναι σύννομοι.

Η μεγάλη καταστροφή στον Σαρωνικό κόλπο είναι ένα emphaticό σημείο στον οδοστρωτήρα του αναπτυξιακού χάρτη. Και συνδέεται αναπόδραστα με την ήδη εκτεταμένη καταστροφή στη Β.Α. Χαλκιδική από τα ορυχεία της Eldorado Gold, τις εγκαταστάσεις ΒΑΠΕ (οι κατ' ευφημισμόν ανανεώσιμες πηγές ενέργειας) σε κάθε σπιθαμή ορεινού όγκου στην Κρήτη, την Πελοπόννησο κ.α. προς όφελος διαφόρων ενεργειακών λόμπι, με τη συνέχιση της εκτροπής του ποταμού Αχελώου, αλλά και με τον τεμαχισμό του θαλάσσιου χώρου του Αιγαίου και του Ιονίου σε «οικόπεδα», για γεωτρήσεις πετρελαίου και φυσικού αερίου... Και για να επιστρέψουμε στην Αττική, με τα σχέδια για κρατήσεις εξόρυξης στα Γεράνια όρη, την επικείμενη καταστροφή του άλσους Φιλαδέλφειας προς όφελος του επιχειρηματία Μελισσανίδη, την πώληση του πρώην αεροδρόμιου Ελληνικού σε εταιρεία συμφερόντων Λάτση για την μετατροπή της σε ελεγχόμενη ζώνη που θα απευθύνεται σε υψηλά εισοδήματα και τουρίστες. Αυτά, είναι μόνο κάποια από τα κομμάτια που συνθέτουν το παζλ της λεπλασίας της γης στο όνομα της ανάπτυξης. Τα σαρωτικά αναπτυξιακά έργα που απομυζούν στο μέγιστο γη, αέρα, νερό, ενεργειακές πηγές για να επεκτείνουν τις αγορές, αντικατοπτρίζουν, λόγω των

άπειρων αλληλεπιδράσεών μας με το φυσικό περίγυρο, και μια επιθετική στρατηγική όσον αφορά στη διαμόρφωση των ίδιων των χαρακτηριστικών της ζωής. Οι κάτοικοι του Σαρωνικού θα μάθουν ότι θα πρέπει να αναπνέουν μολυσμένο αέρα, να δουλεύουν σε συνθήκες γαλέρας, να κολυμπάνε σε μολυσμένες θάλασσες, όπως ακριβώς και οι κάτοικοι της Β.Α. Χαλκιδικής θα εισπνέουν αέρα υψηλής συγκέντρωσης σε σκόνη, θα πίνουν νερό μολυσμένο με τοξικά απόβλητα από τα μεταλλεία, θα ζουν πλέον, αν δεν εκτοπιστούν, σε χωριά-κρατήρες, δίπλα στις εγκαταστάσεις της Ελληνικός Χρυσός.

Το τελευταίο έγκλημα στην περιοχή του Σαρωνικού έκανε ορατή, λόγω της έκτασής του, μια κατάσταση που έχει γίνει όρος ζωής. Επιδιώκεται να συνηθίσουμε στην απαξίωση της ζωής μας, να υπαχθούμε οριστικά και αμετάκλητα στις συνθήκες που επιβάλλουν τα κυριαρχικά σχέδια, στην ατέλειωτη ροή εμπορευμάτων, της κερδοφορίας, με όρους εκμετάλλευσης, καταπίεσης, λεηλασίας. Μέχρι η ζωή να εμποπιστεί από αυτές ακριβώς τις αξίες στο σύνολό της. Τα ζητήματα του ρυπογόνου πολιτισμού δεν λύνονται με ποσοτικές διευθετήσεις του συλ: λιγότερη παρέμβαση, λιγότερη ρύπανση, λιγότερη κερδοφορία. Δεν λύνονται με ορθολογικοποίηση της ανάπτυξης. Ενάντια σε αυτή τη συνθήκη, ενάντια στο ρυπογόνο πολιτισμό να ορθώσουμε τις συλλογικές μας αντιστάσεις, αυτοοργανωμένα και αδιαμεσολάβητα. Με πολύμορφες δράσεις, με την ενίσχυση σχέσεων αλληλεγγύης και τη δικτύωση των αγώνων, με την εδαφικοποίηση των προταγμάτων μας μέσα από την οικειοποίηση και κατάληψη εδαφών, να πάρουμε θέση ενάντια στα σχέδια κράτους και κεφαλαίου, για τη γη και την ελευθερία.

**ΔΕΝ ΘΕΛΟΥΜΕ ΜΙΑ «ΑΛΛΟΥ ΕΙΔΟΥΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗ»,
ΑΛΛΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΕΝΟΣ ΚΟΣΜΟΥ ΠΟΥ ΓΕΝΝΑΕΙ
ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ, ΑΝΙΣΟΤΗΤΑ, ΛΕΗΛΑΣΙΑ.**

**ΚΑΙ ΑΥΤΟΣ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΔΕΝ ΕΞΟΡΘΟΛΟΓΙΖΕΤΑΙ,
ΑΝΑΤΡΕΠΕΤΑΙ.**

αυτοδιαχειριζόμενο κατειλημμένο έδαφος (στο πάρκο τρίτην)
agros.espivblogs.net